

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Hvem er den falske Prophet? Hvem forvirrer Folket? Svar til Recensenten i Litt. Tid. No. 12 og 13

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 34. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1814_229-txt-shoot-idm1076/facsimile.pdf (tilgået 12. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

en Skrifklog, hvor er denne Verdens Raad taget? Haver ikke Gud gjort denne Verdens Viisdom til Daarlighed? thi efterdi Verden formedels Viisdom ikke kienkte Gud i Guds Viisdom, da behagede det Gud, forme- delst den daarlige Prædiken, at gjøre dem salige, som tro, thi baade Jøderne ikke Tegn og Bræ- kerne ikke Viisdom, men vi prædike den kors- fæstede Christum, som er Jøderne en For- argelse og Brækerne en Daarlighed. I see, Bræ- dre! i eders Raad ikke mange Vise efter Lødet, men de daarlige Ting for Verden haver Gud udvalgt, at Han vilde bestemme de Vise, paa det intet Ridd skal rose sig for Ham: men af Ham ere I i Christo Jesu, hvilken er bleven os af Gud Viisdom og Retfærdighed og Helliggjø- relse og Freløsning, at ligesom skrevet er, hos sig roser, her rose sig i Herren! Mon Apostelen og her under Dømygheds Mærke vilde høvmodig opstie sig over de store Mænd, som han gjør mistænkte for at have forlænnet den største Gave, eller har jeg i den christne Menighed kundgjort Kingægt for nogen Mand, hvis Adfærd ikke viste, at han forsmæadede eller bespottede det Korsets Ord, som er Verden en Forar- gelse og Daarlighed.

Men har jeg dog ikke roset mig selv ved at rose Tyse Nothe, og kaldet mig hans Frænde i Tro og Tungemaal? At det ikke var min Hen- sigt det veed jeg, om det seer saaledes ud maa sandhedskiærlige Mænd bedømme, men at min

Adfærd i denne Sag er aldeles falsk fremstillet skal jeg bevise. At Nothes Raad, vel ei hos Folket, men dog hos Mange var og er i arvæ- dig Ihusommelse, det er vist, det har jeg sagt, og just derfor omialde jeg ham i min Fortale, derfor mindede jeg om, at han havde samme Tro og Espn i Historien som jeg, men derte saade jeg et Mot, det godtgjorde jeg med hans egne Ord, der seer klart af den Bog jeg næv- nede. Ligesom Paulus fordam, for at skaffe Sandheden Indgang, mindede om, at han ei sagde Andet end hvad Mose og Propheterne havde forkyndt, saaledes vilde jeg, ved at vise paa Nothe, om muligt hindre Folk fra at antage min Tale om Guds Etreffes Mærker for et tomt Fantastspil, og jeg fortav ingentunde denne Hen- sigt. At jeg nu er Nothes Frænde i Tro, er jo vist, naar vi begge ere Christne, at kalde sig det, er vist ikke at beile til vor Tids Noes, og det er ingen syndig Noes, naar Man er det, at Nothes Tænkemaade i Troesfægt var kommet i Foragt, ja end er i Foragt hos de fleste Bog- larde, det er jo en afgjort Sandhed, thi han bekiendte Tro paa Korsets Ord, og altsaa foer Ret her som sædvanlig med Egn. Det ønske jeg kunde lade være, var at kalde mig Nothes Frænde i Tungemaal, men da Nothes Sprog slet ikke er det, kan sædvanlig roser hos ham, og da Man tilføoer mig en Art af Veltalenhed, saa veed jeg ikke, hvad Noes jeg derved skulde

tilsige mig, jeg fandt Lighed mellem hans Sprog og mit, (hvis jeg ret, da har min Krønikes Rec. netop fundet det samme) det glædede mig, fordi Manden er mig saare kjær, og jeg saade det, har jeg deri feilet, da vil jeg ei undskyldte mig, men det veed jeg, at ingen sandheds-kjærlig Mand kan forvende og misbruge det, som Rec.; thi derved har jeg dog vel ikke teet mig enten som Folkesforvirrer eller hovmodig Hykler.

Dog, det kunde maaskee falde Rec. ind ved et af sine sæpbanlige Konstspring, at komme til det han i en Anmærkning saa isefelig har ladet sig mærke med, at jeg dog vel kunde have Lykt til at ansees for en af Gud indblæst Prophet, thi her var da en aandelig Gave, hoormed jeg kunde prale i min Enfoldighed, medens jeg rolig gav slip paa alle andre Fortrin. Rec. eller en Anden vil flert engang beskylde mig for noget Saadant, og om jeg ogsaa, ved nu at glemme det, kunde give Anledning dertil, anseer jeg det dog for min Skyldighed reentud at sige mine Tanker herom. At Gud kan forlene sine Troende saavel Ahnelser som klarere Syn af uvordne Ting er uapaatvibeligt, at en gudelig Præter, for menneskelige Dine, maa spædes mest stiftet til at ahne og skimte, er det ligesaa, men om jeg nogenstunde har seet saadanne Glimt, maa Liden vise, kun dette veed jeg, at hvad Man kan angive for saadant er enten Logn, eller maa stemme overens med det Krenge Ord, som er

